

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת בלק
שנת תשפ"ה

גליון
קט"ז

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

גלייב דעם קינד

האט געשריגן: "מען גלייבט מיר נישט; איך האב עס נישט גע'גנב'עט, גלייבט מיר אז איך ווייס נישט ווי אזוי עס איז אנגעקומען אין מיין טאש".

יעצט וויינט דער חתן צום רב, ער זאגט: "יענער אינגל איז ארויס לתרבות רעה, און איך קען נישט גיין צו די חופה בשעת איך ווייס אז איך האב גורם געווען א אינגל זאל ארויסגיין לתרבות רעה".

ווער איז שולדיג אז דער אינגל איז ארויס לתרבות רעה?

דער רב האט אים פארוואגלט, ער האט אים געזאגט: "עס איז נישט דו; דו ביסט דאך געווען א קטן, און דיין מלמד האט דאך געווארפן אזא פחד אז דו האסט זיך געמוזט ראטעווען דיין לעבן; אויב עפעס, אפֿשר טאר דער מלמד נישט גיין צו די חופה..." די קשיא איז אויפן מלמד, אויפן מנהל און אויף די עלטערן, וואס האבן פארשעמט און דערנאך דערשט געזען קינד, זיי זענען דאך געווען גדולים, און זיי וואלטן יא געדארפט מער אריינטראכטן אין די מעשה, בשעת דער אינגל שרייט חי וקיים: "איך ווייס נישט ווי אזוי די זיגער איז אנגעקומען אין מיין טאש!"

דאס וואס דער אינגל איז געבען ארויס לתרבות רעה, איז א דבר פשוט, ווייל ווען א קינד פֿעט זיך: "גלייבט מיר", און ער זעט אז קיינער גלייבט אים נישט, אפֿילו זיין טאטע מאמע גלייבן אים נישט, נאר פארקערט, מען שרייט נאך אויף אים און מען שינדט אים די הויט, קען דאס גורם זיין ער זאל נעבעך אפֿלאזן די גאנצע חינוך וואס מען האט אריינגעלייגט אין אים.

מיטן גלייבן דעם קינד טוט מען מער אויף ווי מיט קנס'ענען

דאס איז זייער א שרעקעדיגע מעשה, ווען איך האב געלייגט די מעשה האב איך געוויינט; איך האב געטראכט צו מיר: 'איך ווייס נישט

האט געווארפן אזא פחד, אז דער אינגל האט געשפֿירט מיט זיין קינדערישע קאפ אז ער האט אפֿילו נישט קיין שאנס זיך אנצורופֿן "איך בין דער גנב", ער האט געציטערט זיך מודה צו זיין אז ער האט געטון די שרעקליכע גבירה פון אריינלייגן יענעם'ס זאך ביי זיך אין טאש.

דער מלמד האט געזען אז קיינער איז זיך נישט מודה, האט ער אויסגע'שווה'ט אלע קינדער ביים וואנט, און געזאגט: "ביי וועם איך וועל טרעפֿן דעם חפֿץ איז אחת דתו להמיתו!" דערציילט דער חתן: "דער מלמד האט געלייגט אזא פחד אז איך האב נישט געהאט קיין ברירה, איך האב נישט געוואלט ער זאל עס טרעפֿן אין מיין טאש, האב איך ארויסגענומען דעם זיגער פון מיין טאש און שטילערהייט עס אריינגעשטעקט אינעם דערנעבנדיגן אינגל'ס טאש, בשעת יענער האט אפֿילו נישט געפֿילט ווי איך ליגט עס אריין אין זיין טאש".

דער מלמד איז אנגעקומען צו יענעם אינגל, ער האט פאטאפֿט זיין טאש און געטראפֿן דעם זיגער... דער מלמד איז געווארן אויפֿגערגט. דער מלמד פרעגט דעם קינד: "וואס איז דאס? דו ביסט דער גנב?" דער אינגל האט זיך אנגעהויבן צו פארענטפֿערן: "איך האב עס נישט גע'גנב'עט..." פרעגט אים דער מלמד: "אזוי? דו האסט עס נישט גע'גנב'עט? פאר וואס ליגט די זיגער אין דיין טאש?" אזוי האט דער מלמד געמאכט דאס גענאר (חזק) פון דעם קינד, ער האט אריינגערופן דעם מנהל, ער האט גערופן דעם אינגל'ס טאטע מאמע, ער האט יעדן דערציילט אז דער אינגל האט גע'גנב'עט און ער זאגט ליגט, ער איז נישט מודה על האמת, און דער מלמד מיטן מנהל צוזאמען מיט די עלטערן האבן אים געשינדן די הויט, ווייל מען מוז דאך דא עפעס טון, ער האט גע'גנב'עט און ער זאגט נאך אז ער האט נישט גע'גנב'עט, איז ער דאך א שרעקליכער פארברעכער... און דער אינגל

מיטן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר אייך דעם צווייטן חלק פונעם שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת בשלח שנת תשפ"ד לפֿרט קטן.

פאר וואס וויינט דער חתן פאר די חופה?

יעצט וויל איך רעדן פון נאך א נקודה, א המשה צו די פריערדיגע שיעור וואס מיר האבן גערעדט אז פאר מען טוט עפעס מיט א קינד, פאר מען גייט נעמען די זאך אין די האנט און מען האלט קלאר אז דער קינד איז רחמנא ליצלן... מוז מען אויסהערן דעם קינד, און אמאל דארף מען אפֿילו גלייבן דעם קינד, אדער על כל פנים עס דורך שמועסן און גוט קוקן אויב דער קינד איז אפֿשר נישט שולדיג.

הערט א מעשה; א רב איז געקומען זיין דער 'מסדר קידושין' פון א חתונה, און דער רב באמערקט ווי דער חתן הערט נישט אויף צו כליפעצן און וויינען ביים 'קבלת פנים', עס איז אים נישט געפאלן דאס געוויין פונעם חתן, מען קען אמאל זען א חתן וויינען אפֿער דא זעט ער דעם חתן וויינען אזוי ווי מען וויינט אויף א זאך וואס מען קען זיך נישט טרייסטן, פרעגט דער רב דעם חתן: "אלעס איז פֿיין?" זאגט דער חתן: "גיין, איך האב א זאך אויפֿן הארץ; איך קען נישט גיין צו די חופה", זאגט אים דער רב: "לאמיר גיין אין די זייט און הערן וואס גייט פאר", דער חתן גייט אין א זייט מיטן רב, און דערציילט אים א שוידערליכע מעשה.

דער חתן דערציילט אזא מעשה: ווען ער איז געווען א אינגל האט ער גע'גנב'עט א טייערע חפֿץ פונעם מלמד, זיין 'גאלדענע זיגער', פארשטייט זיך אז דער מלמד האט שניצל געכאפט אז דער חפֿץ פֿעלט, האט דער מלמד אויסגערופן: "ווער עס איז געווען דער גנב זאל זיך יעצט מודה זיין!" דער אינגל האט זיך נישט געוואלט מודה זיין, ווייל דער מלמד

צי איך וואלט יא געקענט עומד בנסיין זיין, צו גלייבן דעם קינד אז ער האט עס נישט אריין געלייגט אין זיין טאש, האב איך געטראכט מיטצוטיילן די מעשה מיט די מלמדים, מען זאל וויסן אז מען דארף אויסהערן א קינד, און מען דארף אים געבן דעם געפיל אז מען טראסט אים און מען גלייבט אים.

אפילו א קינד וואס זאגט א מעשה וואס שטימט נישט לויט דעם מלמד'ס קאפ, טאר דער מלמד גארנישט אנהייבן צו טון, מען קען עס איבער שמועסן מיט איינעם, אדער כאטש דורכשלאפן און עס איבער טראכטן מיט ישוב הדעת.

אפילו אויב דער קינד זאגט טאקע ליגנט און באקומט האט ער געגנב'עט, זאל מען ענדערש צוריק בעטן דעם זינגער און רעדן צו די קינדער אז מען טאר נישט גנב'ענען, און געבן דעם געפיל פארן קינד אז מען גלייבט אים אז נישט ער איז דער גנב, ווייל מען וועט מער אויפטון מיטן טראסטן און גלייבן א קינד, - ווי מיטן קנס'ענען!

געבליבן א איד און אויפגעשטעלט דורות - בזכות א מלמד

יעצט וועל איך דערציילן א פארקערטע מעשה, וואס מען זעט ווי מיטן נישט פארשעמען א קינד פאר א גניבה, איז דער קינד געבליבן א איד.

די מעשה האב איך שוין דערציילט פמה פעמים, איך וויל עס אבער איבער דערציילן. א איד איז צוגעקומען צו די קינדער פון דער מלמד רבי יעקב אליעזר פערקאוויטש זכרונו לברכה [ער איז דער טאטע פונעם דין פון קרית יואל שליט"א; ער איז לאנגע יארן געווען א מלמד אין סאטמערע תלמוד תורה] און געזאגט: "עטץ זאלטס וויסן, בזכות ענקער טאטע בין איך געבליבן א איד און איך האב אויפגעשטעלט א חשוב'ע משפחה".

זיי פרעגן אים: "וואס איז די מעשה?" זאגט דער איד: איך וועל ענק דערציילן א מעשה: ווען איך בין געווען א אינגל האב איך געלערנט ביי ענקער טאטע רבי יעקב אליעזר, אינמיטן לערנען בין איך געגאנגען אין בית הפסא, און דער מנהל'ס אפיס איז געווען אפן, איך האב געגעבן א קוק אריין אין זיין אפיס און איך האב געזען ליגן אויפן טיש א צוואנציגער, האב איך גענומען דעם צוואנציגער און עס אריינגעפאקט אין מיין טאש, איך זאג נישט אז איך האב עס געמעגט טון, אבער אזוי האב איך געטון...

ווען דער מנהל איז צוריק אריין אין זיין אפיס האב ער באמערקט אז עס פעלט אים געלט, ער האט גלייך פארשטאנען אז איינע פון די

טאג! איך געדענק ווען עס איז געווען די שרעקליכע טראגעדיע אין בארא פארק אז א איד האט צעשניטן א אינגל, האט מוהרא"ש דעמאלט געפייערט, מוהרא"ש האט געזאגט (ביים שיעור ליל שישי פרשת דברים, שנת תשע"א): "יעדער זאגט אן אנדערע סיבה פארוואס דאס האט פאסירט, דער זאגט עס קומט וועגן נישט כשר'ע טעלעפאונס און דער זאגט וועגן אנדערע עבירות, איך זאג - האט מוהרא"ש געזאגט - אז דאס קומט ווייל מען צעשנייט קינדער אין די חדרים, מען שלאגט קינדער מכות רצח און מען פארשעמט זיי!" מוהרא"ש האט זייער געוויינט ביי די דרשה. ברוך השם אז מיר האבן דעמאלט ארויסגעגעבן א קונטרס פון די דרשה מיטן נאמען "צושנייד מיד נישט", דער קונטרס איז הפלא ופלא.

איך האב זיך יעצט דערמאנט פון די מעשה, ווייל יעצט איז געווען א שרעקליכע מעשה אין בארא פארק, נעפע איך פון א איד וואס האט צעשטאכן זיין טאטע מאמע אויף טויט השם ישמרנו, אינגעלייט זאגן מיר אז זיי קענען נישט שלאפן בינאכט פון טראמע, זיי פילן אז עפעס געשעט מיט זייער מוח, האב איך זיי געזאגט "נו, וואס וואלט מוהרא"ש געזאגט? די זעלבע זאג! דאס קומט ווייל מען צעשנייט עלטערן, קינדער רעדן צו עלטערן נישט מיט דרך ארץ, און מען איז מזלזל אין עלטערן".

ברוך השם אז איך בין געזיצן מיט קינדער

טייערע מלמדים, מיין הארץ איז מיט ענק, איך דאנק ענק, איך בענטש ענק, און איך ווייס אז עטץ ארבעטש שווער; איך ארבעט אויף זייער שווער, אבער ברוך השם אז איך ארבעט מיט גוטע זאכן. אוי ארבעטן מענטשן שווער, ווען עטץ וואלטס געוואוסט וואס עס טוט זיך אפ אין די ביזנעס וועלט, ווי מענטשן קריגן זיך ארום יעדן טאג איינער מיטן צווייטן, דער באגנב'עט אים און דער באגנב'עט אים, דער האט געמיינט אז ער גייט שוין מאכן געלט און ער מאכט נישט קיין געלט, וואלטן ענק זיך געפרייט ברוך השם איך בין כאטש געזיצן מיט די קינדער אין חדר, איך האב אביסל געלערנט און אביסל געדאווענט מיט די קינדער.

דאס דאווענען און לערנען דארף מיטוואקסן מיט די קינדער

איך וויל צולייגן נאך איין קליינע נקודה; אנהויב יאר הייבט מען אלעס אן שטייט, מען דאווענט נאך ווייניג, מען לערנט זיי אויס צו דאווענען, און מען לערנט אביסל ווייניג, אזוי ווי די קינדער זענען נאך געוואוינט פון די פריערדיגע כמה, אבער אז מען האלט שוין יעצט 'חודש שבט', דארף יעדער מלמד וויסן אז מען דארף שוין צולייגן א שטיקל צום

קינדער פון מיין כמה האבן עס געגנב'עט, איז ער אריין געקומען אין מיין כמה און געזאגט פארן מלמד: "עס איז געווען אין מיין אפיס אויפן טיש א צוואנציגער, און איך בין חושד אז איינע פון די קינדער פון די כמה האט עס געגנב'עט, איך וויל אויסטאפן די קינדער צו כאפן ווער עס איז דער גנב", האט ענקער טאטע געזאגט פארן מנהל אז ער וועט שוין ברענגען דעם גנב, און ער האט געזאגט פאר אלע קינדער יעדער זאל זיך אויסשטעלן ביים וואנט און זיך אויסדרייען דעם פנים צום וואנט און ער וועט אויסטאפן יעדנ'ס טאש, כדי קיינער זאל נישט וויסן ווער איז דער גנב, ענקער טאטע איז ארום געגאנגען פון אינגל צו אינגל, ווען ער איז אנגעקומען צו מיין טאש האב איך געטראכט זיכער גיי איך יעצט ווערן פארשעמט... דער מלמד ליגט אריין זיין האנט אין מיין טאש און איך האב דאן פארפעלט אן אטעם, און פלאי פלאים, דער מלמד נעמט ארויס דעם צוואנציגער פון מיין טאש ער ליגט עס אריין אין זיין טאש און ער גייט ווייטער צו די איבריגע קינדער פון די שורה, ער האט זיך נישט אפגעשטעלט ביי מיר, ווען ער האט געענדיגט אויסטאפן אלע קינדער האט מען זיך צוריק געזעצט לערנען.

שפעטער קומט דער מנהל צוריק אריין און ער פרעגט: "נו, מען האט געטראפן דעם גנב?" האט ענקער טאטע געזאגט: "דא האט דער מנהל דעם צוואנציגער", פרעגט דער מנהל: "ווער איז דער אינגל וואס האט עס געגנב'עט?" ענטפערט דער מלמד: "איך ווייס נישט, איך בין ארומגעגאנגען מיט צוגעמאכטע אויגן און אריינגעשטעקט מיין האנט אין די טאשן, און דא איז די צוואנציגער..."

דערציילט דער איד: "די מעשה האט מיד אזוי באנומען, איך האב געזען אז מיין מלמד געבט אזוי אכטונג אויף מיין כבוד, איך האב נישט געוואוסט צי ער ווייסט טאקע נישט ווער דער גנב איז אדער ער ווייסט יא נאר ער געבט נישט ארויס דעם נאמען ווייל ער וויל מיר געבן נאך א שאנס, דאס האט געמאכט אז איך האב אנגעהויבן צו לערנען און דאווענען, און היינט האב איך קינדער און אייניקלעך, עס ציט זיך ערליכע שינע דורות".

מען צעשנייט קינדער אין די חדרים טאג טעגליך

טייערע מלמדים; פון די מעשיות זעט מען ווי מיט אביסל רחמנות אויף א קינד קען מען אויפבויען דורות, און מיטן זיך אומגיין שלעכט צו א קינד קען מען חס ושלום אראפ פירן דורות.

די ערשטע מעשה איז נישט 'אין' מאל' געשען, די מעשיות קומען ליידער פאר יעדן

די צוויי זאכן וואס מיר האבן היינט גערעדט. די ערשטע זאך: זיך יעדן טאג אנגרייטן צו דערציילן א מעשה פון א צדיק, און די צווייטע זאך: נישט טון קיין שריט פאר מען האט אויסגעהערט דעם קינד און איבער געטראכט מיט ישוב הדעת אז אפשר איז דער קינד נישט שולדיג.

דער אייבערשטער זאל העלפן, עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה און סיעתא דשמיא, אמן.

אויסלערנען שיינע אידישע זאכן

אויך איז פדאי אויסצולערנען אידישע זאכן, ווי 'גמטריאות', 'ראשי תיבות', די 'פשוטא' טראפן; עס איז דא אזויפיל זאכן וואס מען קען אויסלערנען, אין די תורה ליגט דאך אלעס. און פארשטייט זיך מען זאל נישט רעדן פון סתם גייעס און נארישקייטן.

על כל פנים, טייערע מלמדים, געדענקט

דאווענען; יעדע שטיק צייט דארף מען צולייגן נאך א שטיקל און נאך שטיקל, דאס דאווענען דארף מיטוואקסן מיט די פתח.

די זעלבע זאך איז מיט די פסוקים חומש, מיט רש"י, מיט משניות און גמרא. 'חודש שבט' קען מען נישט לערנען די זעלבע ווי מען האט געלערנט אנהייב יאר, מען דארף צולייגן נאך א פסוק חומש, נאך א רש"י, נאך א משנה און נאך א שורה גמרא.

בריון פון חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

איך האב פארלוירן מיין סבלנות, מעג איך זיין מלמד?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

ביז יעצט האב איך אויך נישט געהאט קיין סאך סבלנות אין חדר, און איך האב זיך צומאל פארלוירן און געשלאגן. יעצט האב איך פארלוירן א גרויס חלק פון מיין געהאלט, און איך האב נאך ווייניגער סבלנות. מעג איך זיין א מלמד?

י"שר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת תצוה, שובבי"ם, י"א אדר א', שנת תשפ"ד לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

אויסדריקליך אז נישט, אויב דו פארלירסט זיך און דו שלאגסט די קינדער - טארסטו נישט זיין קיין מלמד. מוהרא"ש זאגט, א מלמד וואס נוצט הענט - טאר נישט זיין קיין מלמד, און אז ער זוכט פרנסה זאל ער גיין ארבעטן ביים צאמנעמען די מיסט און אויסגעבן די פעס אויף די קאנעס, אזוי ווי מען זעט ביי די וואס ארבעטן ביי די מיסט ווי זיי ווארפן די קאנעס מיט פעס און רציחה.

שלאגן פון פארלוירנקייט - איז פארקערט פון חינוך, בכלל שלאגן איז נישט גוט. דער רבי האט נישט געלאזט שלאגן, דער רבי האט פארגעהאלטן רבי נתן הי"תכן ער האט געגעבן א פראסק פאר זיין זון, און דאס איז אויך נישט געווען פון פארלוירנקייט, רבי נתן

וואס זענען נישט באמת וויכטיג, און נאר ווען עס קומט צו שבר לימוד, וואס איז די וויכטיגסטע זאך פאר א מענטש, זוכט מען צו שפארן.

אויך טוט מיר זייער וויי ווען איך הער אסאך מאל מענטשן זאגן אז א מלמד ווערט א מלמד ווייל ער טויג נישט אויף קיין שום אנדערע זאך, ווען דער אמת איז אז א מלמד איז סאך א שווערערע און אסאך מער קאמפליצירטע ארבעט פון רוב אנדערע זאכן, און צו זיין א גוטער מלמד פאדערט אסאך כח און מוח מיט געדולד, און צום סוף פארשטייען אפילו נישט די עלטערן וואס דער מלמד טוט פאר זייער קינד, און פאר די קלענסטע זאך וואס זיי מיינען אז מען האט נישט גוט געטון, וועט מען רופן אנשרייען און פארהאלטן, ווען עס איז נישט מעגליך זיי מסביר צו זיין וואס איז פארגעאנגען פונקטליך.

איך קען נוצן חיזוק אויף דעם.

י"שר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת וישלח, י"א כסליו, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

נישטא קיין ווערטער ארויסצופרענגען דאס גרויסקייט פון א גוטער מלמד, ווי גרויס זיינע זכותים זענען; אלע תורה און תפלה וואס די תלמידים גייען לערנען און דאווענען זייער גאנץ לעבן - גייט אויפ'ן זכות פונעם מלמד.

ליידער זענען מענטשן מזלזל אין מלמדים, מען שעצט נישט זייער ארבעט; דאס טוט זייער וויי, בפרט ווען מען ארבעט ביטער שווער מיט א קינד און אנשטאט צו באקומען איינערקענונג פון די עלטערן אויף די שווערע ארבעט - האט מען גאר טענות וכו'; דאס נעמט ארויס די כח פונעם מלמד.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת כי תשא תשפ"ג)

פארוואס צאלט מען אזוי ווייניג פאר א מלמד?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין שוין א מלמד א שיינע פאר יאר, איך האב ברוך השם א גרויסע משפחה מיט קינדער, אבער איך פארדין נישט גענוג צו דעקן דעם חודש, איך באקום ממש ווי מען באצאלט אויף דיגאס פאר א ביליגע ארבעטער, פאר יעדע זאך פארשטייט מען אז מען דארף צאלן נארמאל, אויסער פאר א מלמד וואס טוט די שווערסטע ארבעט צו זיין אין א קלאס מיט לעבעדיגע קינדער א גאנצן טאג און אויסהאלטן יעדנ'ס שוועריקייטן.

איך פארשטיי אז די מוסד וואו איך בין איינגעשטעלט האט נישט קיין געלט צו באצאלן מער, אבער איך קען נישט פארשטיין ווען איך זע מענטשן צאלן נישט די שבר לימוד אדער דינגען זיך מיט פרייז, ווען אין די זעלבע צייט וועלן זיי איינקויפן וואס זיי דארפן פאר זייער באקוועמליכקייט און אויסגעבן געלט אויף זאכן

מעגליך צו ציילן די פילע ביליאנען שטערן וואס דער אייבערשטער האט באשאפן, און ער האט זיי אלע געגעבן א נאמען. זאגן חז"ל אז אזוי ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס אין הימל, אזוי קען מען נישט ציילן און אפשאצן די געוואלדיגע שכל וואס ווארט אפ פאר א מלמד וואס געבט זיך אפ מיט קינדער ווי עס דארף צו זיין און לערנט מיט זיי תורה.

דאס וואס דו קרעכצט אז דו האסט נישט קיין געלט; מיינ נישט אז דער וואס ארבעט ערגעץ אנדערש - האט מער געלט פון דיר, יעדער מוטשעט זיך, יעדער וויינט; דער חילוק איז נאר, מיט וואס מוטשעט מען זיך? "אנו עמלים והם עמלים; אנו עמלים ומקבלים שכר", מיר מוטשען זיך מיט טייערע אידישע נשמות, אידישע קינדער, דעם אייבערשטנס קינדער; מיר בויען אויף דעם קומענדיגן דור פון פלל ישראל, "והם עמלים ואינם מקבלים שכר", און אנדערע מוטשען זיך און עס בלייבט גארנישט פון דעם.

שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת וישב תשפ"ב)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

עלעקטערעזירן חס ושלום; איינער וויל זיין א פערשטער, א סטאלער, אדער סיי וואס, דארף ער קודם וויסן אויב ער טויג דערצו, ער דארף קענען דעם פאך, און פארשטייט זיך אז האבן דעם פאך. און פארשטייט זיך אז קיינער וועט נישט אויפנעמען א פאכמאן צו טון פאר אים אן ארבעט אויב יענער האט נישט קיין אנונג ווי אזוי מען טוט עס, אבער עס איז דא איין פאך וואס איז אן אויסנאם, דאס איז ווען איינער וויל ווערן א מלמד. עס זענען טאקע דא אסאך גוטע מלמדים, עס איז אבער געווארן אזוי איינגעפירט אז ווער עס האט נישט קיין פרנסה, ער איז א שלימזל און טויג צו גארנישט - דער ווערט א מלמד. דאס איז זייער מאדנע, פארנוואס פונקט ביי דעם פאך קוקט מען גארנישט אויף דעם מענטש איידער מען נעמט אים אויף אלס מלמד צו זען אויב ער טויג טאקע צו דעם פאך אדער נישט? שטעלט אייך פאר אז איינער האט נישט קיין פרנסה און ער איז מחליט אז אזוי ווי ער האט נישט וואס צו טון וועט ער ווערן א דאקטער... דאס איז דאך ממש רציחה, ער וועט הרגענען מענטשן רעכטס און לינקס רחמנא ליצלן.

פארשטייט זיך אז דאס מיינט מען נישט די גוטע מלמדים; אן ערליכער מלמד, א מלמד וואס געבט אכטונג אויף זיינע קינדער - דער איז זייער חשוב אויבן אין הימל. "חז"ל זאגן (בבא בתרא ח:) אויפ'ן פסוק (דניאל יב, ג): 'ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, אלו מלמדי תינוקות של בית רבן' - די מלמדים וואס לערנען תורה מיט אידישע קינדער, זייער שכר איז אזוי פיל און אזוי גרויס ווי די שטערנס אין הימל. ווען מען קוקט ארויף אין הימל זעט מען די געוואלדיגע נפלאות הבורא, די גרויסקייט פונעם אייבערשטן וואס האט באשאפן אזויפיל ביליאנען שטערן. און דאס וואס מען זעט מיט די אויגן איז נאך גארנישט קעגן דעם וואס מען זעט קוקנדיג מיט א ספעציעלע פארגרעסערונג גלאז [טעלעסקאפ]. עס איז דאך ממש נישט

אין בין אויף געווען א מלמד, איך פארשטיי דיר זייער גוט; מיט דעם בעט איך דיר זייער זאלסט זיך שטארקן. געדענק, מען ארבעט פאר'ן אייבערשטן, מען ארבעט נישט פאר קיינעם אנדערש, און אויבן אין הימל ווערט אוועקגעלייגט די שווערע ארבעט און פלאג, עס איז אנגעגרייט א גרויסער שכר פאר מלמדים.

ווער נישט צעבראכן ווען דו הערסט רעדן אויף מלמדים, ליידער זענען דא אזעלכע וואס טארן נישט זיין קיין מלמד. מוהרא"ש דערציילט: "עס איז געקומען אמאל א איד צו רבי מאיר שפירא זצ"ל זיך דורכרעדן מיט אים, דער איד איז געווען א שוחט און מען האט אים אפגעזאגט פון די שחיטה, און ער האט זיך געוואלט שוואל עצה זיין וועלכע פרנסה ער זאל נעמען. רבי מאיר האט אים געפרעגט וואס ער טראכט צו טון, האט דער איד געזאגט אז ער האט געקלערט אז אזוי ווי ער האט נישט קיין פרנסה, זאל ער ווערן א מלמד. האט אים רבי מאיר געזאגט: 'אז דו האסט נישט געקענט שחט'ן אקסן, ציגן און הינער, וועסטו יעצט גיין שחט'ן קינדער?!" ער האט אים געווארנט ער זאל זיך נישט דערווייגן צו זיין א מלמד.

מוהרא"ש זאגט: "מען זעט אן אינטערעסאנטע זאך, אין יעדע פרנסה וואס א מענטש וויל זיך אריינלאזן, דארף ער זיך קודם לערנען די פאך און ערשט נאכדעם קען ער אנהויבן צו ארבעטן מיט דעם. עס זענען דא פאכן וואס מען קען זיך גרינגער לערנען, און עס זענען דא וואס זענען שווערער און נעמען לענגער זיך צו לערנען. צום ביישפיל ווען איינער וויל ווערן א דאקטער, דארף ער גיין לערנען און שטודירן פאר לאנגע יארן ביז ווען ער קען זיך דערלערנען און קענען גוט דעם פאך. אפילו קלענערע פאכן דארף מען זיך אויף לערנען קודם, איינער וויל ארבעטן מיט עלעקטריק דארף ער זיך דאס אויסלערנען קודם, אויב נישט וועט ער זיך

צו באקומען וועבסליד דעם גליין, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזוק (פרוייען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חיוזוק יומי אימעיל / chinuchgilyon@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינע 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיוזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370